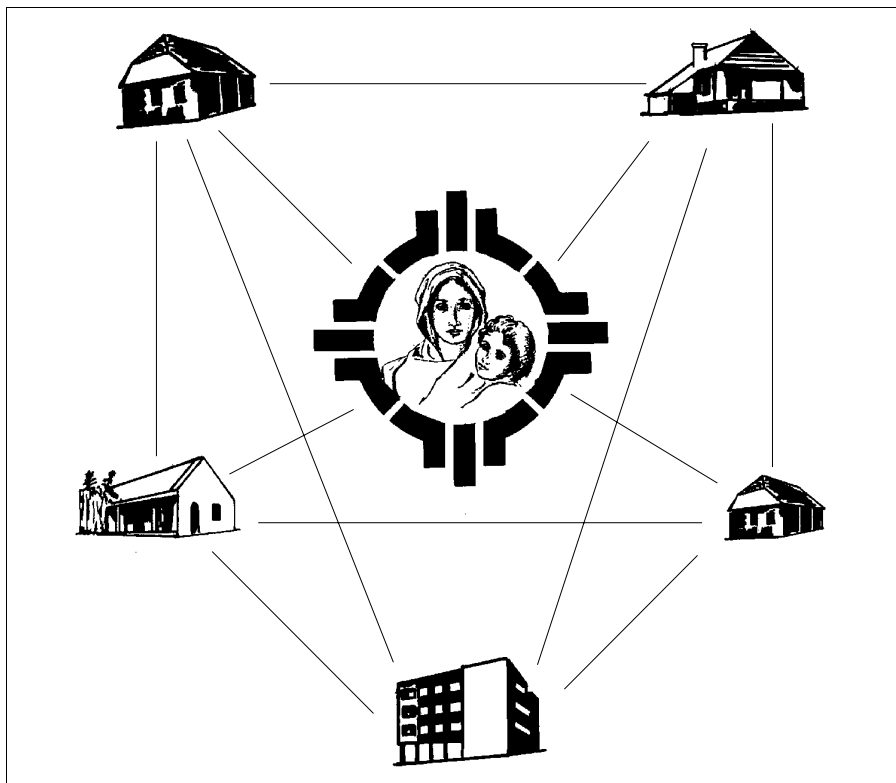

A családod élete az Egyház élete is!

OÁZIS

A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1997. december, VII. évf. 2. (20.) szám

MÁRIA HÁZAIKÉNT...

OÁZIS

1997. december

VII. évf. 2. (20.) szám

A Magyar Schönstatti
Családmozgalom lapja,
Katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó:

Górány Róbert és Rita
8272 Óbudavár, Fő u. 14.

Tel.: 87/479-014

Tipográfia:

Palásthy Imre

Rajzok:

Pfitzner Tibor

Szerkesztették:

Csermák Kálmán és Alice
Endrédy István és Cecília
Varga Kata

Ther Antal és Ágnes

Varga Károly és Erika
Vértesaljai János és Vali

KOPOGTATÓ

Mindennek megvan a maga ideje. A gyerekek buzdításának és figyelmeztetésének nem a családi asztalnál van a helye. A házastárs helyreigazítása, kritikája sem a családi asztalhoz való.

A családi asztalnál sokat nevetünk. Nem hagyjuk magunkat az általános panaszkodástól megfertőzni, mert a Szűzanya nálunk lakik, a házunkban, és ez az asszony hatalmas. Isten közel van hozzánk, köztünk lakik. Mit akarunk még?!

Beller Tilmann: A családok atyja
(Kilenc hét Kentienich atyával)

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.
Várjuk továbbra is a családok tapasztalatait, élményeit!

A következő számunk témája:

Jelmondatunkból:

...örömmel és békével...

Beküldési határidő: 1998. február 15.

Házaink hivatása és eredetisége

Az 1997/98-as munkaévi jelmondatunk: *Mária házaiként békével és örömmel szolgálunk*. Amikor Tilmann atya meghallotta az idei jelmondatunkat, megcsóválta a fejét és azt mondta: Ez legalább 4 központi értéket rejt magában: Mária háza, béke, öröm, szolgálat. Mit jelent számunkra, hogy *Mária háza*?

Hivatás

A régi keresztény Európa — a maga kialakult rendjével, szokásaival, a kereszténységnek a falvakban és a városokban még ma is megtalálható jeleivel — összeomlott. Az Egyháznak új utakat kell keresnie, nem élhet úgy, olyan lelkipásztori berendezéssel és módszerekkel, mintha ma is egy zárt keresztény társadalomban élne. Ma a döntő kérdés az, hogy mi az, ami él az Egyházban. Az életnek, így a hitéletnek is feltétele a megfelelő légkör. Az emberi életnek olyan „klímára” van szüksége, ahol a hitélet nemcsak az értelmi szinten zajlik, hanem az élet egész területét átjárja, naponta végigkíséri ébredéstől lefekvésig. Ez a hitnek a gyakorlatban való megjelenése. Gondoljunk egy virágra: egy virágot sem lehet pincében nevelni, és hetente csak egy-két órára felhozni, ha csak heti két órát tartjuk megfelelő körülmények között, elsovad. Ugyanez vonatkozik az Istennel való kapcsolatunkra és a hitéletünkre is. Heti egy-két óra kevés ahhoz, hogy valaki meg tudja őrizni magában az Isten közelségének érzését. Ma az Egyházban annyi fog élni, amennyi a keresztény családokban él, amennyit a keresztény családok a saját otthonaikban meg tudnak valósítani.

Helyzetünk sok vonatkozásban olyan, mint az őskeresztényeké. Az apostolok az utolsó vacsora után sokszor összejöttek az emeleti teremben. Itt várták Jézust, és itt kapták meg a Szentlelket is. Megfigyelhető, hogy a kereszténység a kezdetektől házakhoz kötődik. Az őskeresztények házai kis szigetek voltak a pogány környezetben. Annyit engedtek be maguknak a pogány környezetből, amennyit akartak. Hűek voltak egymáshoz a házasságban, jók voltak egymáshoz, segítették egymást, örültek a gyerekeknek... Az Apostolok Cselekedeteiben olvassuk, hogy valamire a pogányok is felfigyeltek: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!” — mondták róluk. Az élet ilyen tanúságtételei jelentették az Egyház igehirdetését. A házaknak erős apostoli kisugárzásuk volt. Ezeknél a házaknál ünnepelték közösen a szentmisét. Voltak vezető házak, ahol összegyűltek, később ezekből alakultak ki az első templomok. A keresztény házak falai között folyt a gyerekek vallásos nevelése, amely nem hittanórát jelentett, hanem a szü-

lők keresztény életébe való fokozatos belenövést. És ezek a házak, ezek a családok, az ilyen otthonokból kikerült papok megkeresztelték az antik Rómát.

Napjainkban Európa újra nem keresztény. Egy új világ jött létre, melynek bázisa az ipar, a tőke és a nemzetközi kapcsolatok. A keresztény középkor a földművelésen, a kézművességen és a kereskedelmen alapult. Egy új világban élünk, a számítógép és a tömegkommunikáció világában. És ez a világ még nem keresztény. A régi világ még jelen van, de a régi világból itt maradt kereszténységben már nincs átható erő. Valami új kezd kibontakozni. Kentenich atya szerint az új világot a Szentlélek fogja kormányozni. A mai helyzet hasonló ahhoz, ami az ősegyházban történt. Fontos a család és a ház, amelyben élünk. A mi családjaink erősek, ha velünk lakik a Szűzanya. A házainknak saját légköre van a nap 24 órájában, felkeléstől lefekvésig, azzal ahogy egymással bánunk, ahogy esténként olvasunk a gyerekeknek, ahogy a terített asztalt körbeüljük, ahogy megbocsátunk egymásnak stb. Az egész háznak keresztény szellemisége van, mert Krisztus van közöttünk. Azáltal ahogy egy hírt befogadunk és feldolgozunk, egy tv-műsort megnézünk és beszélünk róla, választ adunk a világnak keresztény szellemben. Így nemcsak a saját családunk keresztény lelkiisége formálódik, hanem azoké is, akik hozzánk jönnek, mert a házainknak kisugárzása van.

Tehát a házainknak hivatása van: erős családban erős gyermekeket nevelni, és utat mutatni az embereknek. Nagy a bizalmunk, mert a Szűzanya velünk van. A 10 éves jubileumi jelmondatunk így szól: *A legnagyobb dolgokat a legkisebbek által viszed végbe.* Nem mi cselekszünk, hanem Ő. A háziszentély a kegyelmi összeköttetés ehhez.

Eredetiség

Kentenich atya a tömeggel szemben megmaradni tudó embert az erős, szabad és önálló, eredeti személyiségben látja. Számára különösen fontos, hogy Isten szeretete mindig egyszeri. Amit Isten a prófétáknak mondott, azt mindannyiunknak mondja: Még mielőtt az anyaméhben fogantál, neveden szólítottalak (Jer 1,5; Iz 49,1). Ezt a mi családunknak is mondja: Kiválasztottalak benneteket, és eredeti feladatotok, hogy a szent városban házat építsetek magatoknak. Isten eredeti küldetést ad a számunkra, minden embernek és minden családnak mást.

Ha elidőzünk és beszélgetünk arról, hogy milyenek szeretnénk lenni mint család, a szívünk vágyódásában a Jóisten ígéretére találunk. Ha sokáig keresünk, nevet találhatunk kettőnk számára, egy nevet a házunk számára. Milyenek szeretnénk lenni?

- A türelem háza, ahol a Jóisten hordozza az embereket, bármilyen gyengék...
- Betlehemi istálló, ahol a szegénység nem számít, mert szeretetben élünk.
- Tábor-hegy, ahol Krisztus kinyilatkoztatta dicsőségét.

- Golgota, ahol minden szenvedés szeretetté válik.
- Egy coenákulum, ahol a Szentlélek leereszkedik közénk.
- Názáret, ahol a szent család lakott stb.

Keressük és találunk egy szót, ami megragad bennünket. A Szűzanya segít ezt felfedezni. Ha megtaláljuk, akkor az kihat a cselekedeteinkre. Ha tudom, hogy erre vagyok hivatva, akkor erő áramlik az életembe. Nem az az erő, amely programot ad, hanem olyan erő, amely belülről fakad. Szent Pálnak nem programja volt a világ misszionálására, hanem személyes meghívása, ezért az Úr nevét fáradhatatlanul hirdette. Ha felismerjük, hogy mire vagyunk hivatva, ebből a felismerésből erőt tudunk meríteni a hétköznapi életünkhöz. Így minden nap tudjuk alakítani és tovább építeni a házunkat. Keressük eredeti elhivatottságunkat. Minden embernek van eredeti elhivatottsága. Ezért megkülönböztetjük a személyes és a családi eszményt/eredetiséget. A kettő kölcsönösen kiegészíti egymást. Ha keressük együtt a házasság eszményünket, akkor felfedezzük közben a személyes eszményünket is. Forduljunk a Szűzanyához, hogy segítsen megtalálnunk az eszményünket, eredetiségünket. Lélektanilag akkor találtuk meg az eredetiségünket, ha örülünk neki. Mert az öröm: megpihenni valamiben, amire vágytunk. Teológiailag pedig a kettőnk eredeti elhivatottságát jelenti. A Szentlélek maga ösztönöz bennünket ennek felismerésére. Keressük azokat a dolgokat, amelyek belsőleg megragadnak bennünket. Az igazít azon mérhetjük le, hogy az a szó örömet okoz. Ennek jelentése: nem ilyennek kell lennünk, hanem ilyennek szeretnénk lenni.

Közelebb kerülünk az eredetiségünkhöz, ha keressük a Szentírásban azokat a részeket, amelyek tetszenek nekünk. A Krisztus-évben saját eredeti Krisztusképünket keressük. Melyik kép érint meg legjobban Jézusról: a beteget gyógyító, a kenyérszaporító, a tanító, aki imájában az Atyánál van, aki kiűzi a kereskedőket a templomból, aki irgalmas a bűnös asszonyhoz, aki 72-szer mondja: „Ne féljetek.” Talán a keresztre feszített Úr, a feltámadt Úr az.

Vagy tekinthetünk a nagy mozgalmak Krisztus-képeire. A szegény Krisztus, aki egészen odaajándékozza magát Istennek — Szent Ferencnél. Krisztus, a nagy tanító — Szent Domonkosnál. Krisztus, a katona, aki mindenkit csapatába gyűjt, és serege az ördög serege ellen harcol — Szent Ignácnál. Krisztus, a mennyei dicsőség ura, akinek imáinkkal, és munkánkkal szolgálunk — Szent Benedeknél. Krisztus, aki a Szentlelket küldi nekünk — a karizmatikus mozgalomban stb. Az eredeti Krisztus-képünk hozzátartozik a saját eredetiségünkhöz.

És természetesen keressük a személyes Mária-képünket. Mária háza vagyunk. Mi a Szűzanyát mindig Jézussal való kapcsolatában szemléljük. Tekintsük a Szentírás Mária-képeit. Látjuk Máriát Názáretben, ahol Jézust foganta. Ahol azt válaszolja az angyalnak: „Az Úr szolgálóleánya vagyok.” Együtt tudjuk mondani a Szűzanyával mindig, hogy az Úr szolgáló leánya vagyok? Vagy

látjuk a Szűzanyát, amint a szíve alatt hordja az Üdvözítőt, és örömet visz Erzsébet házába. Látjuk, amint a Szűzanya világra szüli Jézust Betlehemben, és megmutatja a pásztoroknak, meg a bölcseknek. Látjuk a Szűzanyát, ahogy Egyiptomba menekül. Minden nehézségben Jézussal tart. Különösen szép jelenet, amikor a Szűzanya Jézust a templomban bemutatja, a mennyei Atyának ajándékozza. Újra a templomban látjuk a Szűzanyát, ahol az Üdvözítő arra neveli, hogy később a kereszt alatt tudjon állni. Mária háza azt jelenti, hogy a Jóisten minket is mint Szűz Máriát nevel, hogy a kereszt alatt tudjunk állni. Látjuk a Szűzanyát a kánai menyegzőn. Nálunk lakik a házban, és azt mondja Jézusnak: „Nincs több boruk.” Látjuk a Szűzanyát, ahogy Jézus nyilvános működését kíséri a távolból. Mária nem érti, mit csinál Jézus, de hiszi, hogy a mennyei Atya kíséri Fiát. Ha a Szűzanya nálunk van, akkor erős a hitünk. Azt mondjuk: „Uram, nem értünk Téged, de hisszük, hogy amit csinálsz, az jó.” Látjuk a Szűzanyát a kereszt alatt. Egy következő Mária-kép: pünkösdkor kéri a Szentlelket a többi apostollal együtt az egész Egyház számára. Ezek a képek úgy mutatják be a Szűzanyát, mint aki szoros kapcsolatban van Jézussal. Látjuk, amint a mennybe felveszik, és Krisztus megkoronázza. A Szűzanya képei közül sokat megtalálunk a rózsafüzérben. Melyik áll hozzánk legközelebb? Mit jelent nekünk Mária-háza?

Keressük az eredeti Krisztus-képünket, Mária-képünket. Kezdetben több kép és is felkeltheti az érdeklődésünket. Egy idő után talán az egyik erősebb lesz, mint a többi, és ha egyet megtaláltunk, akkor egy utat találunk a többihez is, hogy megszeressük. Van eszköz arra, hogy felismerjük az eredetiségünket, és felfedezzük a Szentlélek működését. Megkérdezzük magunkat: Mi az, ami örömet okoz? Az eredetiség keresésére sok lehetőség van. Egyik ilyen, amikor a csoportösszejövetelek elején elmondjuk, kit hogyan érintett meg a Jóisten az elmúlt időszakban. Vagy az összejövetel anyagát felolvasva feltesszük a kérdést, kit mi ragadott meg. Ez itt akkor nem a vita helye, hanem a szívünk reakciójának ideje. Erre talán érdemes a következő évben jobban odafigyelni, ha az eredetiségünket akarjuk felfedezni. A dolog mozaikokból fog összeállni. Beszélgessünk róla. Térjünk rá vissza újra és újra.

Tehát keressük a vágyainkat. Az ember akkor örül, ha saját maga lehet, ha megtalálja önmagát, azt a tervet, amit a Jóisten róla elgondolt. Akkor a szívünk megnyugszik, és béke tölti el. Amikor megtaláljuk magunkat, akkor a helyünket is megtaláljuk a világban. Tamási Áron ezt úgy fogalmazza meg: Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne. Tehát ott vagyunk otthon, ahol a lelkünk békéje megvan. Ezért keressük a saját eredetiségünket! És keressük a választ, hogy „Milyen a házunk, ha az Mária háza?”

Szegfű a Szűzanyának

A betegség senkinek sem hiányzik. Sajnos legtöbbször váratlanul érkezik. Minket is nagy aggodalom töltött el, amikor a kétéves kisebbik lányunknál felfedeztük, hogy sérve van.

Féltünk a kórházról, de nem a műtéti beavatkozás miatt — tudtuk, hogy a szike jó kézben lesz —, hanem amiatt, hogy kislányunk távol lesz a meleg otthonától, és olyan stresszhatások érhetik, amelyek hosszú időre kihatnak fejlődésére. Félelmünket, aggodalmunkat a háziszentélyünkhöz vittük, és felajánlottuk a Szűzanyának. Kértük közbenjárását a Jóistennél, hogy erősítse meg kis betegünket, és vigyázzon rá.

A műtét sikerült, kislányunk jól viselte a megpróbáltatásokat. Azóta a kórházat messziről megismeri, nem akar abba az irányba menni, és azt hajtogatja: „Pápá kórház, pápá kórház!” Itthon azonban szívesen játszik orvososát nővérével.

Egyik nap munkából hazatérve három szál szegfűt pillantottam meg a házi-szentélyünkben.

— Kié ez a sok szép virág? — kérdeztem feleségemet.

— A Szűzanyának vettük hálából, hiszen olyan sokat segített.

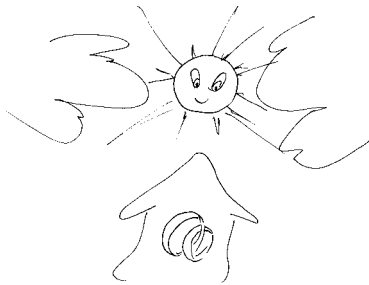
Nagyon megörültem, hogy a feleségem ilyen figyelmes. Ekkor még inkább megtapasztaltam, hogy a Szűzanya itt lakik a házunkban. Velünk volt a bajban, most is velünk van, és örül a virágnak.

Egy hosszú építkezés

Az építésvezető felfogad két társvállalkozót: egy férfit és egy nőt. Feladatot ad nekik: „Építsétek fel a házatokat!”

Először erős alapot raknak... Megállapodnak, hogy egymást és ezt az erős alapot el nem hagyják, bármi történjék is. Aztán szigetelnek! Bár ez nem látványos része a háznak, mégis szakszerűen készítik el. Rossz lehet később a nem kívánatos dolgok beszívargása! Közösen egyeznek meg, mi az, amit beengednek, s mi az, aminek feltétlenül kinn kell maradnia. Látványos és gyors része az építkezésnek a falazás. A férfit érdekli a nő által rakott falszakasz, és vi-

szont. Néhol szorosan kapcsolódnak, máshol csak messzebről figyelik egymás munkáját. Ahol hiányzik a fal, oda nyílás kerül. S milyen jó ez a hiány! Hiszen majd itt jön be a fény. Ebből tanulják meg a társvállalkozók egymás hiányosságait elfogadni. És nem szaladnak az építészethez, hogy „selejtes” a társam. Néha váratlan fordulat is bekövetkezhet, módosul a terv, át kell helyezni egy-egy falat, nyílást. Nem értik, de megcsinálják.

Később talán maguk is rájönnek, hogy az átalakítással járó könnyeknél jóval nagyobb az öröm, mert szebb, sőt erősebb lett a házuk. Amikor az esőtől, szél-től óvó tetőzet is felkerül, a nő elégedetten megpihen: „Most már nem jöhet semmi baj, a nehezen túl vagyunk.” „Nem, a neheze még hátravan” — állítja a férfi, és ezen jól összevesznek. De ez is jó eredménnyel végződik, mert felépül a kémény, amin keresztül a káros égéstermékek eltávozhatnak a házból. Többféle vezetékhalozatot építenek ki. Ha valahol meghibásodik egy vezeték — elnémul, eltörik, eldugul —, tudják, hogy azt gyorsan meg kell javítani. Megkeresik a hiba okát és helyrehozzák.

Sok-sok munkája akadt a két társvállalkozónak a ház felépítésében. A beköltözés után nagy öröm volt számukra, amikor elkészült a kandalló. Azóta ott kapnak fényt és meleget, ez előtt üldögélnek esténként egymás kezét fogva és hálát adnak „megbízójuknak”, és állandó társuknak, hogy építhetik házukat, Mária házát.

Továbbadott ajándék

Néhány évvel ezelőtt az akkori nehézségeink miatt nagyon nekikeseredtem. Hónapokig sajnáltam magunkat, s gyakran panaszkodtam. Mindenki igyekezett bátorítani, erősíteni. Aztán egyszer egy olyan asszonnyal váltottam néhány szót, aki röviddel azelőtt volt hasonló helyzetben. A szavaira nem emlékszem, csak arra, mennyire együtt tudott érezni velem. Az őfelém fordulása és befogadása vigasztaló volt. Mintha egyenesen a Jóisten hajolt volna le hozzám, hogy meg-simogasson, kézen fogjon. Talán valóban így volt.

Csodálatos módon a mi szerető Istenünk nem akarja közvetlenül adni ajándékait. Valahogy kedvesebb neki velünk együtt, bennünk működni, mint egyenesen a mennyországból nélkülünk megérinteni gyermekeit.

Néhány nappal ezelőtt több éve nem látott volt munkatársnőm toppant be hozzánk váratlanul. Leült, és hosszasan mesélte az én régi bajomhoz hasonló

nehézségeit. Hogy mit tudtam mondani? Semmit. De fájt az ő szomorúsága, újra felébredtek bennem a régi nehéz érzések, és nagyon szerettem volna segíteni. Sokáig mesélt, én leginkább hallgattam. Aztán elment... Később felhívott, hogy elmondja, mennyivel könnyebb már neki.

Úgy látszik, a Jóistennek olyan ajándékai vannak számunkra, amiket újra és újra elajándékozik. Továbbadhatók. És furcsa módon senki sem sértődik meg, hanem egy kicsit megszépül a benne születő csodától.

Ha nem lesztek olyanok mint a gyermekek... (Mt 18,4)

Kis lakásunk — csak jóindulattal nevezhető — nagy szobájában van a házi-szentélyünk. Ez a szoba nappali, háló és dolgozó is egyben. Így a hozzánk betérők — akarva nem akarva — szembesülnek a Szűzanyával.

Nemrég is így történt, amikor az egyik elszánt szocialista önkormányzati képviselő becsengetett hozzánk. A férjemmel szeretett volna beszélni, már jó ideje próbálta elérni, eredménytelenül. Azt gondolta, most túljár az eszén, és a lakásán lepi meg. De nem volt szerencséje, a férjem nem volt otthon. Ő azonban nem adta fel a reményt, megvárja, mondta.

Miután helyet foglalt, szembe találta magát a Szűzanyával. Csodálkozva nézte egy darabig, aztán azt mondta: a nagymamájánál is volt valami ilyesmi a falon. Éppen azon bosszankodtam magamban, hogy az otthonában sem kímélik a szegény embert, amikor kilencéves fiunk megjelent, és lángossal kínálta meg a hívatlan látogatót. Nekem ugyan eszembe nem jutott volna a kínálás, a gyerek azonban a vendéget látta benne, akivel ráadásul Máriáról beszélgetek. (Nem véletlenül mondta Jézus, hogy ilyeneké a menyenyek országa.)

Egy óra múlva dolga végezetlenül felállt és elköszönt. Talán eközben nem csak egy lángossal lett gazdagabb.

A gyermek Isten ajándéka

Három évvel ezelőtt, első gyermekünket várva, várandósságom hetedik hónapjánan mélyvénás trombórist kaptam. Életveszélyes állapotban szállítottak Budapestre. Szembe kellett nézmem azzal a ténnyel, hogy nemcsak saját életem, hanem a kisbaba élete is veszélyben forog.

Ekkor tudatosult bennem először, hogy az ember milyen törekeny, mulandó lény, és létezése teljesen a Jóistentől függ. Vívódásomban egy éjszakán sorsunkat teljesen a Mennyei Atyára bízam, csak az Ő segítségével reménykedhettem. Ettől kezdve nagy lelki békesség volt bennem, és már nem aggódtam. Éreztem, hogy Isten szeret és az Ő szent akarata nélkül semmi sem történik velünk.

Középiskolai barátnőm akkor már tagja volt egy schönstatti családközösségnek. Az ebbe a közösségbe tartozó családok is sokat imádkoztak értünk, illetve felajánlották áldozataikat gyógyulásomért. Az imádság és az áldozathozatal nem volt hiábavaló. Megtörtént a csoda, egészséges kisfiunk született és én is felépültem.

Barátnőmön keresztül mi is eljutottunk Óbudavárra. Ott, látva a sok boldog családot, a mi szívünkben is egyre erősödött a vágy, hogy legyen még gyermekünk. Az orvosok azonban mind túl kockázatosnak találták szándékunkat, hisz nagy volt a valószínűsége, hogy az áldott állapot ismét trombórist okoz és megismétlődik az első eset. Ám az isteni gondviselés csodálatos. Budapesten az a professzor akinél az első gyermekünket szültem, lehetőséget látott arra, hogy egy új készítmény alkalmazása mellett kisbabát várjak. Férjemmel úgy gondoltuk, ha a Jóisten szándéka az, hogy legyen még gyermekünk, mi nem mondhatunk nemet, hisz ez a kis élet csak itt és most jöhet létre.

A döntést hát Istenre bíztuk, és azért imádkoztunk, hogy tudjuk elfogadni az Ő akarátát. Nem sokkal ezután kismama lettem és izgalmas kilenc hónap következett. Ám ez az időszak tele volt kegyelemmel számunkra. A kisbaba érkezését várva, imára kulcsolt kézzel egymáshoz és Istenhez is közelebb kerültünk. Az óbudavári családnapiakon is megerősödött bennünk a remény, hiszen tudtuk, hogy sokan imádkoznak értünk (köszönet érte mindenkinek).

A Szűzanya közbenjárására és Isten irtalmas szeretete ismét nyilvánvalóvá vált számunkra a kistestvér érkezésével. Úgy érezzük, mindkét csemeténk születése összefügg a schönstatti családmozgalommal. Az elénk élt példákából és a kegyelmi tőkéből mindig megkaptuk azt az erőt és bátorságot, amire az adott helyzetben szükségünk volt.

Most, hogy karjainkban tartjuk a második kisfiunkat, a szívünk megtelik hálával és dicsérjük az Istent, hogy ismét megajándékozott bennünket egy kisgyermekkel.

Milyen lehetett...?

Milyen is lehetett Mária háza Názáretben? Milyenek lehettek az esték, amikor Jézus, József és Mária otthon voltak?

A két férfi a napi munka után fáradtan, megtisztálkodva leül az ételhez, Mária pedig kiszolgálja őket. Három ember együtt, akiknek béke van a szívében, mert Isten útján járnak. József élete szolgálat, asszisztencia Mária és a titokzatos gyermek mellett, és részese a titoknak, amit magában hordoz. Mária tökéletes odaadás. Átadja magát Istennek, és csoda történik vele. Nem kérdez, nem vár, egyszerűen végig jelen van Jézus mellett. Jézus szereti apját, anyját és vár, amíg el nem jön az Ő órája. De addig együtt dolgozik apjával. És most este van, esznek és beszélgetnek hétköznapi dolgokról: Jakabék házáról, ahol a tetőnek el kell készülnie még az esős idő előtt, de kevés a fa. Vagy Mátéék birkáiról, melyek közül kettőt elvitt valami vadállat. Egyszerű életükről beszélnek. Mi ebben a különös? Semmi. De valami mégis: a mennyországban élnek. Isten országa közöttük van. Van és nem lesz. A mennyország a szerető szívek között alakul ki. Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogja, amit Isten azoknak szánt, akik szeretik Őt (1Kor 2,9). De akik Mária házaiként élnek, már sejtenek belőle valamit.

Karácsonyi gondolatok

Szt. Grignon Lajos: A tökéletes Mária-tisztelet

...Helyes és méltányos, a keresztény hívőre nézve pedig előnyös, ha teljesen felajánlja magát a Boldogságos Szűznek, hogy annál tökéletesebben Jézus Krisztusé legyen. A mi Urunk és Mesterünk nem átalott mint a szeretet foglya és rabszolgája, szűzi anyjának méhébe zárkózni, majd harminc éven át magát neki alávetni és engedelmeskedni. Itt elvész az emberi értelem, ha komolyan elgondolkodik a testé lett Bölcsesség viselkedésén. Habár megtehetette volna, mégis nem akarta magát közvetlenül adni az embereknek, hanem Szűz Mária által. Nem akart felnőtt korában, bárki mástól függetlenül megjelenni a földön, hanem mint szegény kicsi gyermek, egészen szent Anyjának gondoskodásától függve. A végtelen Bölcsesség, akinek határtalan vágya volt az Atyaistent megdicőíteni és a embereket megmenteni, nem talált tökéletesebb és rövidebb eszközt erre, mint magát mindenben Szűz Máriának alávetni, nemcsak az első nyolc, tíz vagy tizenöt évben, mint más gyermekek, hanem harminc éven át. És szent Anyjának való alávetettségének, a tőle való függésnek ezen ideje alatt az emberré lett Istenfia nagyobb dicsőséget adott Atyjának, mintha harminc évet fordított volna arra, hogy csodákat műveljen, az egész földön tanítson, minden embert megtérítsen, mert különben ezt tette volna...

Csoportima

Mária házaiként...

Drága Szűzanyánk, Égi Édesanyánk!

Amikor Rád gondolunk, ezt nem tudjuk méltóbb módon megtenni, mint imába foglalva.

Szerelmes Édesanyánk!

Te, aki a házunkba költöztél, és arra vágysz, hogy valóban itt-hon érezhesd magad nálunk, köszönjük, hogy a jelmondat által is közelebb kerültél hozzánk. Köszönjük, hogy egy egész éven át Téged ünnepelhetünk! Köszönjük, hogy a Te családod örökké példa lehet a számunkra.

Köszönjük, hogy a Te családnak is nagyon sok nehézséggel kellett megküzdenie. Hogy nem volt mindig otthonotok, sőt éveken keresztül menekülteként kellett vándorolnotok. A Te házadban szinte minden olyan nehézséggel meg kellett küzdeni, mint amivel mi is találkozunk az életünk során. Köszönjük, hogy az egész életedet feltétel nélkül átadtad Istennek, és hogy ez Neked sem lehetett mindig könnyű. Köszönjük, hogy Te is aggódtál szent gyermekeidért. Mi lesz vele? Hogyan fog élni? Kihasználják-e majd nagy jóságát az emberek? Hogyan fogja teljesíteni küldetését? Hogyan fog meghalni?

Köszönjük, hogy a Te Istenre hagyatkozásod oly végtelen volt, hogy Isten ereje csodákban is megnyilvánult a Te házadban, amit később az emberek előtt is vállaltál — legelőször Kánában.

Istenszüdő Szűz! A keresztség által a mi családjainkban is Isten gyermekeit kaptuk feladatul, hogy mi is Istenhez vezessük gyermekeinket. Nem láttuk előre azt a hét tórt, ami a Te lelketet járta át, de tapasztaljuk a nehézségeket. Hozzád jövünk és a segítségedet kérjük, vond magadhoz gyermekeinket, a fiatal szíveket. Arra vágyunk, hogy azt a légkört növelő szeretetet tudjuk megvalósítani házainkban, amiben Jézus nevelkedett és amiben megtapasztalta a Mennyei Atya szeretetét. Hogy mi is olyan közvetlen közelséggel mondhassuk: Abba, Atyánk.

Mária házai, a názáreti ház képmásai szeretnénk lenni. Ahol a sok nehézség, fáradság mellett is mindig öröm és béke van.

IV. Katolikus Családkonferencia

Dobogókő, 1997. október 9-12.

A Püspökari Konferencia Titkársága kérte fel a Magyarországi Schönstatti Családmozgalmat a konferencián való aktív szerepvállalásra. A feladatok között szerepelt két előadás megtartása és három szekcióülés megszervezése és vezetése.

Az első előadást Endrédy István és Cili tartották *Hivatásunk a család* címmel, melyben a schönstatti családmozgalmában folyó gyakorlati munkáról beszéltek (a házastársi beszélgetéstől a családnapiakig), valamint tervünkről, a Családkadémiairól. A másik előadást Gódány Róbert és Rita tartották *A család az emberiség reménye: ajándék és elkötelezettség* címmel, amelyben a Magyar Schönstatti Családmozgalmat lelkiségét mutatták be. A három másik résztvevő schönstatti házaspár szekcióülést vezetett az alábbi témákban:

- Csermák Kálmán és Alice: *A nőiség karizmája*;
- Varga Károly és Erika: *A házasság és a család spiritualitása*;
- Vértesaljai János és Vali: *Házastársi szerelem, szeretet*.

A konferenciát követően interjú készült Endrédy Cilivel, amely a Szív újság novemberi számában olvasható. Varga Karcsi és Erika egyházközségük értesítőjében írtak az eseményről. A következőkben ezen írásokból idézünk néhány részletet.

* * *

Férjeddal együtt a magyarországi Schönstatti családepítő lelkiség képviselőiként mindjárt Bíró László püspök megnyitója után mutatkoztatok be. Mi ennek a lelkiségnek a legfőbb üzenete?

— A házasság szentsége körül igazi keresztény kultúra jön létre. Ahogyan a pap a szentmisében megújítja és jelenvalóvá teszi Krisztus áldozatát, úgy újítjuk meg a házasság szentségét is mindig, ha szeretettel egymásnak ajándékozunk magunkat, áldozatot hozunk egymásért, megértjük egymást, ha megbocsátunk egymásnak a közös imában vagy a hitvesi ölelésben. A két szív egysége magától értetődő az otthon minden zugában, egész légkörében.

Hogyan tolmácsolod Trujillo bíborosnak a Család Pápai Tanácsa elnökének mondanivalóját, aki Rióból, a családok II. világtalálkozójáról érkezett hozzánk?

— Egész személyisége üzenetértékű volt: vidám, tettekes, a családért élőhaló bíborost ismertünk meg. A Teremtő a családokra alapozott egyetemes üdvözítő tervéből indult ki: minden ember érdeke, az emberiség tulajdona ez a kincs, a család. A fórumon kapott egy kérdést: milyen az egyház kapcsolata a családdal? Válaszul elmondta, hogy plébános korában egyszerűen mindent a családokkal végeztetett az egyházközségben, még prédikáció-vázlatait is velük véleményeztette. Majd hirtelen eldöntötte: ez lesz a következő nemzetközi családskonferencia témája.

(A Szív, 1997. november)

A IV. Katolikus Családkonferencia nyilatkozata

Az emberiség reménye és nemzetünk jövője a család. Alapja a házasság, a férfi és a nő életre szóló, biztonságot adó szeretetközössége. A krisztusi tanítás nem csupán a keresztény családok értékeit védi, hanem minden család, minden ember javát szolgálja, ezért szolidaritást vállalunk minden magyar családdal. A házasság célja egymás boldogítása, a gyermekek bátor elfogadása és szeretetben való felnevelése. Átalakuló társadalmunkban a legsúlyosabb gond a családok veszélyeztetettsége.

A házasság és a család értékeit a következők ássák alá:

- a családi élet helyettesítése alkalmi együttéléssel és élettársi kapcsolattal;
- a kényelemszeretet, menekülés a nehézségek elől, az élvezetek hajhászása és a fogyasztói szemlélet;
- a tömegtájékoztató üzleti érdekeknek alárendelt manipulációja;
- az édesanyák és a nagycsaládok hátrányos megkülönböztetése;
- válások, a válási árvek egészséges családképének hiánya;
- félelem az elköteleződéstől, a gyermekvállalástól;
- a szexualitás elválasztása a személyes szeretettől;
- az egyneműek kapcsolatának természetesként való bemutatása;
- az élet elpusztítása az anyaméhben, az öregek és a betegek „kegyes halálba” taszítása;
- igazságtalan adózási rendszer, gazdasági ellehetetlenülés.

Valljuk, hogy a kiút a tiszta szerelemhez való visszatérés, halálig tartó hűség a házastárshoz, a gyermekek szeretettel történő elfogadása. Az egymáshoz és a gyerekekhez való szerető odafordulás az igazi önmegvalósítás, a valódi boldogság.

A gyermeknevelés, a fiatalok felkészítése a házasságra és a családi életre, annak örömeire és áldozataira a szülők, a család joga, a pedagógusok és a lelkipásztorok felelőssége.

Mivel a család a társadalom alapsejtje, minden segítséget és támogatást megérdemel.

Szükséges, hogy az édesanyák otthon végzett odaadó munkája kapjon kellő megbecsülést, sőt anyagi elismerést.

Minden gyermek joga, hogy tiszteljék személyi méltóságát, biztosítsák testi-lelki fejlődésének feltételeit, és megvédjék az őt fenyegető veszélyektől. Minden gyermeknek alapvető joga, hogy családban szülessen és éljen. Örömmel vettük tudomásul, hogy az új gyermek- és ifjúságvédelmi törvény mindezt elismeri. Elvárjuk a törvény következetes végrehajtását. Különösen időszerű, hogy megvédjük gyermekeink testi-lelki egészségét, erkölcsi érzékét a romboló hatásoktól, a gyermekprostitúció és a kábítószer-fogyasztás veszélyétől.

Az esélyegyenlőség elvéből kiindulva elengedhetetlen, hogy családbarát adó-törvény szülessen, olyan költségvetés, amely biztosítja gyermekeink megfelelő képzését. Hangsúlyozzuk, hogy a gazdaság van az emberért, a családjáért, és nem fordítva!

A világi keresztényeknek küldetése a közélet és a családot értéknek tekintő közszellem formálása. Ezért tudatosítani kívánjuk, hogy mindenki oly mértékben felelős a közállapotokért, amennyire hatni képes azokra.

A család továbbélésünk és megújulásunk reménye!

A család az emberiség reménye: ajándék és elkötelezettség

Rióban október első hetében rendezték a pápa jelenlétében a II. világszintű családkonferenciát. Ehhez kapcsolódva október 8-12 között Dobogókőn volt a IV. országos családkonferencia.

Dobogókőn kb. százötvenen — házaspárok és papok — élvezhettük a magyar és külföldi előadókon kívül egymás tanúságtételeit és Lopez Trujillo bíboros úr színporkázó jelenlétét. Ő a Családok Pápai Tanácsának elnöke, a Szentatya közvetlen munkatársa. Élményszerűen elemezte korunk helyzetét, ahol a családot nem becülik — „A házasság a szeretet sírja” — halljuk sokszor. Isten terve más! Ő a házasságban boldogságra, egységre, az élet továbbadására hív minket. Ajándéknak szán minket, házastársakat, egymásnak. Számunkra nagy ajándékok még a gyermekek, de ők áldozatai a mai társadalomnak, ahol a válások száma azonos a házasságkötésekével és az abortuszok száma is azonos a megszületett gyermekek számával.

Mentsük meg gyermekeinket és a családot! — hangsúlyozta a bíboros úr Rióban és Dobogókőn. A családpsztoráció célja a házasság felemelése. Az őskeresztényeknél is a családok voltak az Evangélium hirdetésének központjai. A családok fontos feladata a létapostolkodás — Krisztus örömhírének megélése és hirdetése, melyre a házasság szentségében kapunk küldetést.

Befejezésül a pápa Rióban elhangzott imáját szeretnénk közkinccsé tenni. „Családok! Imádkozzatok, Isten kiválasztott Benneteket, hogy szentek legyetek! Azt akarja, hogy boldogok legyetek. Bolondul szeret Benneteket, akarja a boldogságokat, de ehhez hűség kell. A szeretet és reménység lehetővé teszi, hogy megszentelődjétek és elérjétek a világ megszentelését. Micsoda nagy feladat áll előttetek. Legyetek a béke és öröm hordozói, a kegyelem és egység hordozói!

A 2000. évre készülődve valóságosan térjétek meg. A názáreti Család békéje legyen minden családban. Családok, nem könnyű mindez, de a pápa mellettetek áll, az Egyház segít. Bízgatok, az Isten velünk van.”

(Egyházközségi Értesítő, Budaörs, 1997. I. évf. 3. sz.)

Zsinat, 1997.

November 14–16-a között tartottuk Óbudaváron éves zsinatunkat tizenöt házaspár részvételével.

Az érdemi munka szombat reggel kezdődött. Róbert bevezető előadásában néhány gondolatra hívta fel a figyelmünket: a bennünk zajló lényeges folyamatok nagyon halkak, de erő van bennük. Nem szabad, hogy rendetlen természetünk vagy a világ zaja elfojtsa. A Szűzanya a nehézségek által otthonosságot ad számunkra a Jóisten szeretetében. Krisztus évéből a Szentlélek évébe fordulunk.

A bevezető előadást követően az egyes házaspárok beszámoltak arról, hogyan érintett meg bennünket a Jóisten a saját családjaink és csoportjaink életében, mi történt, mi volt fontos. Kerestük arra is a választ, mik a vágyaink a jövőt illetően.

Az elhangzottakat összegeztük, hogy ki mit tart fontosnak. A súlyponti értékek az alábbiak szerint körvonalazódtak:

- Egymás elismerésére és elfogadására vágyunk;
- A Szentlélek általad (társunk által) vezet;
- Áldozatok által növekszünk;
- Isten elfogadja az áldozatot;
- Egymást hordozzuk és erősítjük;
- Mélyebb imádság, élőbb háziszentély;
- Hagyjunk teret a Szentlélek és a Szűzanya működésének.

Ezeket a gondolatokat tovább érleltük magunkban vasárnap délelőttig.

Szombat délután több gyakorlati kérdést (szervesés, anyagiak stb.) vitattunk meg, és az alábbi határozatok születtek:

1.) Családnapok

A Családnapokra a jelentkezési határidő február 28. A jelentkezéssel egyidejűleg befizetendő 2000 Ft előleg a közös költségek fedezésére. A vezető házaspárok idejében gondoskodjanak legalább 4 gyerekvigyázóról, és a gyerekvigyázók ügyében vegyék fel a kapcsolatot március végéig Varga Karcsival és Erikával (2040 Budaörs, Rákóczi u. 26. Tel.: 23/416-139). A gyerekvigyázók részére Virágh Orsi felkészítő hétvégét szervez. Az óbudavári nagy ház szívesen fogad arra érdemes — nem kidobni való — játékot. Az első résztvevő házaspárok számára tartunk ismertető estet, melynek keretében tájékozódhatnak a

családnapok lényegéről. Ezekre az estékre a Családakadémia előadói szívesen vállalnak rövid előadást.

2.) Gódány Róbert szervezzen munkamegbeszélést a leendő Schönstatt-központ megvalósulási tanulmányának elkészítésére.

3.) Gyűjtsük a javaslatokat és felajánlásokat az erdei szentély és az odavezető út karbantartására, fenntartására és lelki ápolására. Az újonnan háziszentélyt állító családok Monostori Péternél és Áginál csatlakozhatnak az imalánchoz (8319 Lesenceistvánd, Eső pince, tel.: 87/336-290), amelyet a leendő kápolnáért végzünk.

4.) Anyagi ügyek

A Családok a Családért Egyesület javára az 1996. évi személyi jövedelemadó 1%-ából 276.149 Ft-ot utalt át az APEH. Kérjük a családokat, idén is tegyék meg felajánlásukat (**Családok a Családért Házas- és Családpedagógiai Egyesület, adószám: 19265836-1-19**). A gazdasági ügyek vezetésére, ellenőrzésére alakuljon háromtagú szakértői csoport Gódány Róbert közreműködésével. Hozzáértő személyek kerestetnek: közgazdász, könyvelő, gyakorló vállalkozó. (Jelentkezés: Gódány Róbert, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-008)

5.) Schönstatt Kiadó, Oázis

Tervezzük egy saját (bejegyzett) kiadó létrehozását. A javaslatokat kérjük eljuttatni. Csermák Kálmán és Alice 8372 Cserszegtomaj, Rezi út 17. Tel.: 83/330-025.

Tilmann atya előadásainak gyűjteményét tervezzük kiadni 2000-ben. Állítsuk össze a nálunk lévő előadások jegyzékét év, hó, nap megjelöléssel és juttassuk el Palásthyéknak (8175 Balatonfüzfő, Kilátó köz 3.). A múltkori felhívásra csak egy (!) család küldött anyagot.

A következő Oázis-számok témái és beküldési határidejük:

...örömmel és békével... 1998. febr. 15.

...szolgálunk 1998. ápr. 30.

(Ther Antal és Ágnes 8247 Hidegkút, Fő u. 68.)

Egy Oázis újság előállítási és postai költsége a terjedelemtől függően 80-100 Ft. Az újság 300 példányban jelenik meg. Az Oázis fenntartásához az adományokat csoportonként összegyűjtve juttassuk el Virágh Orsinak Óbudavárra.

6.) Táborok

1998-ban is lesz fiútábor és lánytábor 2-3 turnusban. A táborvezetők munkatársakat keresnek. Jelentkezni lehet:

Leánytábor: Varga Erika, 23/416-139

fiútábor: Gábor Miklós, 88/404-669 és Ther Antal, 88/366-107

7.) Egyebek

A csoportösszejövetelekre a csoportok hívják meg a Családakadémia előadóit.

A schönstatti archívum számára Endrédy István és Cili gyűjtik a lelki kincseket: csoportimát stb., lehet régi is (Endrédy István és Cili 1195 Bp., József A. u. 108. II/6. Tel.: 1785-834)

A nap hátralévő részében meghallgattuk a Gódány, Csermák, Endrédy, Vértessaljai és Varga házaspár beszámolóját a Dobogókőn, október 9-12-e között megtartott IV. Katolikus Családkonferenciáról.

Vasárnap délelőtt visszatértünk az előző délelőtti felírt gondolatokhoz. Úgy láttuk, hogy az áldozatok, egymás elfogadása, társunkban a Jóisten vezetésének felismerése a Szentlélek és a Szűzanya kegyelme által — a legfontosabb számunkra. Az egyes javaslatok és a közös ima után az alábbi jelmondatot fogalmaztuk meg:

Általad, érted

Ez a jelmondat az 1998/99-es munkaévről szól, ami azt jelenti, hogy a '98-as családnapi témája erre a jelmondatra épül, és a feldolgozás '98 őszétől '99 nyaráig szeretnénk megvalósítani.

Munkánk végeztével elzarándokoltunk az erdei szentélyhez, ahol elhelyeztük új jelmondatunkat. Miközben együtt imádkoztunk, a velünk lévő kicsinyek az avarból makkot gyűjtöttek a Szűzanyának, miközben egy-egy természetes mozdulattal megdézsmálták a vázában elhelyezett csipkebogyót. Úgy tűnt, mintha ők eleve tudnának valamit, amit mi csak nagy nehezen tudunk megfogalmazni.

Kedves Családok!

A világban élünk, nem kolostorban, ezért nehezebb körülmények között igyekszünk gondoskodni lelkünk ápolásáról, többek között azzal is, hogy szakítunk évente egy hetet, ha tudunk, a családnapokon való részvételre. Azok a házaspárok, amelyek megszólítanak valakiket a rokoni, baráti, ismeretségi körükből, legyenek szívesek és gondoskodjanak arról, hogy az érdeklődők megfelelő információhoz jussanak. Jól bevált, hogy meghívunk otthonunkba néhány családot, és előadónak pedig egy schönstatti családot egy ismerkedési este. Köszönjük!

A családnapok 1998-ban a következő heteken lesznek:

jún. 14–20,	Tilmann atya, többeszeri résztvevőknek
jún. 28–júl. 4,	Tilmann atya, többeszeri résztvevőknek
júl. 12–18,	először résztvevőknek
júl. 19–25,	többeszeri résztvevőknek
júl. 26–aug. 1,	többeszeri résztvevőknek
aug. 9-15,	többeszeri résztvevőknek
aug. 16-22,	többeszeri résztvevőknek.

Költségek:

Házaspár:	19.000 Ft
Gyermekek: 0-2 évig	0 Ft
2 éves kortól 6 éves kor alatt	4.000 Ft
6 éves kortól 12 éves kor alatt	6.000 Ft
12 éves kortól	7.500 Ft

A 3. és további gyermekek költségét többletbevételből ill. támogatásokból szeretnénk fedezni, tehát utánuk nem kell fizetni.

Részvételi szándékotokat szíveskedjeteK lehetőleg írásban jelezni. A jelentkezéseket vissza fogjuk igazolni és küldünk csekket a 2000 Ft előleg befizetésére. Címünk: Górány Róbert és Rita, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel./fax: 87/479-008 vagy 87/479-014.

Jelentkezési lap

Családi név: férj: _____ feleség: _____
 Házasságkötés dátuma: _____
 Gyermekek neve és születési dátuma: _____

Jelentkezünk az 1998. -tól -ig tartó családnapokra.

Címünk:

Dátum:

Gyerekszáj

A vasárnapi evangéliumban Jézus mennybemeneteléről volt szó.

— Mire tanított téged az evangélium? — kérdezi másnap a hitoktató.

— Arra, hogy ne irigyeljük Jézust, mert mi is fel fogunk majd menni a mennybe! — válaszol Pistike.

* * *

A 2 éves Dorka kérleli nagymamáját, hogy meséljen.

— Hozd ide kicsikém a szemüvegemet, mert csak azzal tudok olvasni.

Dorka lelkesen hozza, majd a mese végével átnyúl a szemüvegért:

— Most én olvasok!

* * *

Kilencéves fiunk egy nyári délután azt mondja:

— Elmegyek gyönni.

— ??

— Hogy is van az a mondóka a végén? — kérdezi.

— A bánatimára gondolsz? Teljes szívemből...

— Ez az! Kössz! — és már indul is. Mi lesz ebből?! — gondoltam rémülten, és elkezdtem fohászokdni a Szentlélekhez.

Egy óra múlva lelkesen és átszellemülten jön haza.

— Olyan jó volt beszélgetni a plébános atyával, és minden szavát értettem! Holnap is el akarok menni!

* * *

Az ötéves Pétert ekképpen neveli kamaszkorú bátyja:

— Edd meg a zöldborsófőzeléket, mert skorbutot kapsz!

Mire a kicsi félig sírva:

— De én az ORBIT-ot szeretem!

Fery Antal fametszete

*Minden kedves Olvasónknak
kegyelemteljes
karácsonyi ünnepeket,
és áldott új évet kívánunk!*

A Szerkesztőség